

Toen ik, Cynna, nog een klein kind was, gingen ik en mijn ouders vaak wandelen in het bos aan de rand van ons dorp. Maar op een avond kwamen we plots in een gevecht terecht. Er vlogen pijlen uit de bomen en zwaarden uit de struiken. Veel herinner ik me niet van die dag, wel dat een van de aanvallers een brandmerk had op hun onderarm. En dat mijn ouders er niet levend uitkwamen. Ik verstopte me in het bos en wist niet goed waarheen. Ik was erg bang, dus ben ik gebleven waar ik was en ben ik in het slaap gevallen.

De volgende ochtend werd ik voor dag en dauw wakker gemaakt door een vriendelijke stem. Het was Tara, de Herbaliste van ons dorp. Veel had ik haar niet gesproken voor die morgen, maar ze nam me in haar huis alsof ik haar eigen dochter was. Ze verzorgde me en leerde mij alles wat ze kende. Door haar ben ik ook een herbaliste geworden bij de Kelten. En door de herinnering van mijn ouders wist ik dat ik mensen wil helpen zoveel ik kan. Daarom voelde ik me geroepen om te helpen toen de zon rood kleurde. Ze zochten mensen om mee te gaan en ik wou zeker gaan kijken, ook al was ik erg geschrokken, mijn eigen nieuwsgierigheid trok me mee. Tara vond het geen goed plan maar wou me niet alleen laten gaan. Dus zijn we samen, met nog een hoop van ons en andere dorpen vertrokken. Al merkten we snel dat dit toch niet zo'n goed plan was.

Onderweg naar de stenen hadden we ons kamp opgezet dicht bij een zandvlakte. Maar dit bleek niet zo slim te zijn. Al snel werden we langs alle kanten aangevallen door gigantische spinnen. En niet veel later nog ondoden en veel andere kwaadaardige wezens. Ze bleven komen en we moesten weg, ze waren met te veel. Het duurde even voor iedereen veilig kon voortreizen. Maar het is gelukt. Ook al zijn we een aantal dappere mensen verloren was hun dood niet voor niets geweest, want nu zullen wij de mogelijkheid hebben om te ontdekken wat er met de stenen aan de hand is. Maar dit was nog niet het einde.

Nog een tijd later wanneer we weer ons kamp hadden opgezet, deze keer dicht bij het bos, werd snel duidelijk dat we het verkeerde bos hadden gekozen om ons kamp op te zetten. Vanaf het moment dat we ons kamp volledig hadden opgezet stroomden er een soort spoken/rookwezens ons kamp binnen. Ze waren eng en je zag ze niet komen, maar ze kwamen wel, en ze waren met veel. Na vele rook- en andere wezens uit een andere duistere wereld, gingen we op zoek naar waar ze vandaan kwamen. Wij konden er niet blijven en zij al zeker niet. Na een hevige zoektocht vonden we het, de bron van het kwaad dat ons lastig viel, de poort. Wij hebben hard ons best gedaan om de poort te sluiten en de wezens te verjagen en na veel vechten, denken en spijtig genoeg slachtoffers konden we de poort sluiten. We zijn snel voortgetrokken daarna.

Een ding is zeker, de rode zon is geen goed teken en ik wil zo snel mogelijk vinden wat er aan de hand is en het oplossen. En als ik het niet zelf kan zal ik anderen helpen waar ik kan.

Nu zijn we onderweg naar Zomp, moge Brigantia ons beschermen.

Cynna.

